

MICALET
TEATRE

La princesa del desert

Rodolf Sirera

Il·lustracions de Paco Hernández

bromera

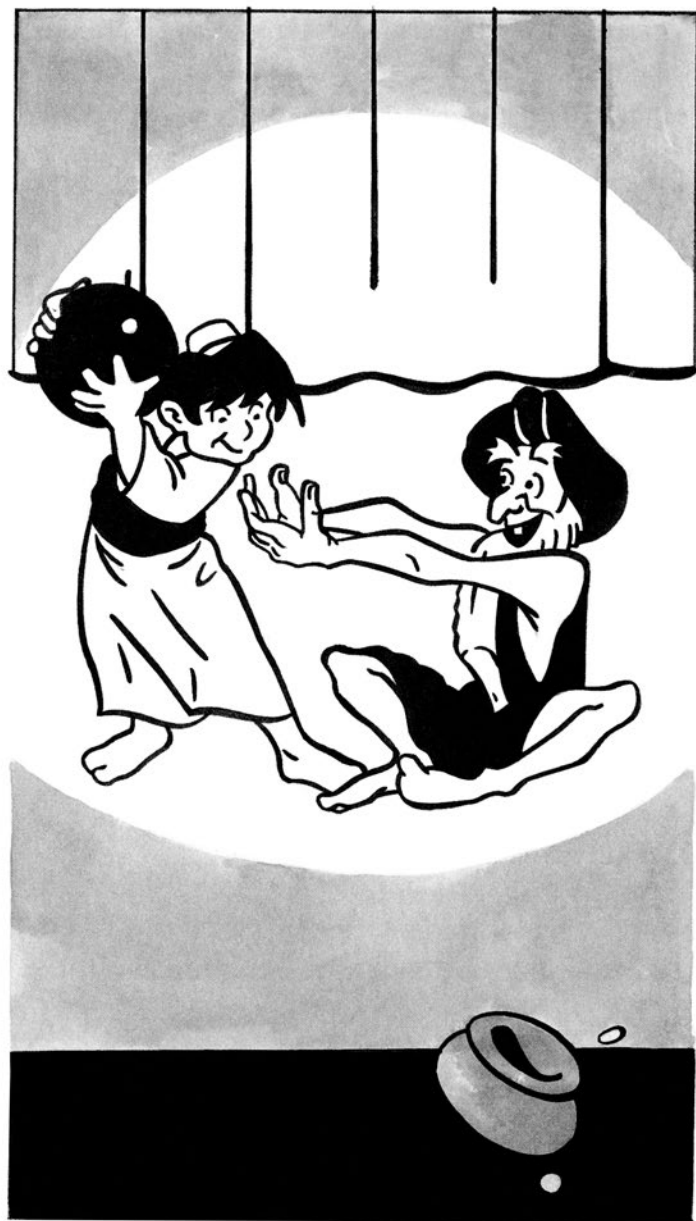
I

UNA HISTÒRIA EN CANVI D'UN MELÓ D'AIGUA

Quan s'alça el teló, tota la boca de l'escenari, quasi en primer terme, està tancada per unes cortines blanques de material lleuger, que puguen fer-se transparents si es projecta llum per darrere. Aquestes cortines s'obriran pel centre, i darrere d'elles estarà muntat el decorat de la següent escena: un teló representant el desert, unes quantes palmeres i una font, amb estany. El teló amb un paisatge del desert es mantindrà sempre al fons, durant tota l'obra, i a cada escena s'aniran substituint els diversos elements que hi ha davant per altres, per tal de caracteritzar cadascun dels espais de representació. Al començament d'aquesta, NABÍH es troba assegut al centre de l'escena, en primer terme, davant les cortines blanques. NABÍH és un vell perdulari, vestit amb parracs, brut i llardós. Té el cap recolzat sobre els genolls i fa com que dorm. De tant en tant passa alguna persona per davant d'ell, i NABÍH, sense alçar el cap, demana almoïna amb veu planyívola.

NABÍH. Una caritat digníssim senyor... honestíssima senyora... una caritat, poderós capità de la guàrdia... sapientíssim doctor... Oh, estranger, que visites per primera vegada la ciutat de les mil fonts, la capital del regne dels tawari, els senyors del desert, tin pietat de mi... Una almoïna, per caritat, una almoïna per al pobre Nabíh, estudiós de les històries antigues, poeta, músic, encantador de serps verinoses, prestidigitador i redactor d'horòscops, descobridor dels secrets de les plantes i narrador de contes meravellosos... Una almoïna, per caritat, noble poble de la ciutat de les mil fonts, el cel us ho pagarà amb escreix si sou misericordiosos amb Nabíh, el més pobre entre els pobres de tots els homes que habiten el regne dels tawari, els senyors del desert. Tingueu pietat de mi, comerciants audaçs, artesans treballadors i discrets, llauradors avessats a interpretar el llenguatge dels vents i de les pluges, altíssimes senyores, que vestiu robes de seda i us orneu amb collarets de pedres de colors, presents d'enamorats tots plens de joia, una almoïna, per caritat, per al pobre Nabíh, pobre entre els pobres...

Entra HASSAN. És un xiquet d'uns set o vuit anys, menut i bellugadís, amb el cabell i els ulls molt negres. Du una gran síndria entre les mans.

HASSAN. ¡Nabíh, mira el que tinc! ¡Un meló d'aigua,
per a nosaltres dos!

NABÍH. (*Alçant el cap.*) ¡Hassan! Avui tampoc no
has anat a l'escola.

HASSAN. Bah, l'escola, l'escola... L'escola és un
lloc molt avorrit.

NABÍH. L'escola és necessària per a aprendre co-
ses, Hassan.

HASSAN. Jo m'estime més aprendre-les amb tu.
¡Tu sí que saps coses meravelloses!

NABÍH. Si ta mare et veu ací, es disgustarà molt.

HASSAN. (*Imita la veu planyívola del vell.*) Ta
mare... Ta mare (*Rient.*) ¡Sempre feu el ma-
teix, les persones grans!

NABÍH. Ta mare, i ton pare també, tots dos, han
de treballar molt per donar-te de menjar, fill
meu.

HASSAN. Menjar no és tan difícil, Nabíh... Es tro-
ben coses pertot arreu, quan t'entra gana.

Li mostra la síndria.

NABÍH. L'has furtada.

HASSAN. ¿I què, si així fora? Ells en tenen moltes,
i jo no en tinc cap. I, a més, no se n'han
adonat.

NABÍH. Furtar no està gens bé, Hassan.

HASSAN. (*Amb malícia.*) ¿Vols dir que no en vols,
del meu meló d'aigua?

NABÍH. (*Dubtant.*) No és la mateixa cosa...

HASSAN. ¿Però... en vols, o no en vols?

NABÍH. (*Decidint-se.*) Furtat o no furtat... sempre és un meló d'aigua... ¡I fa molta calor!

Trau de les seues robes un ganivet i es disposa a partir el meló, però HASSAN li'l lleva de les mans.

HASSAN. Ah, no, no... Abans, m'has de contar una història.

NABÍH. ¿Una història, fill meu? ¿Ara mateix? ¿No te n'he contades prou? ¡Però si ja les saps totes!

HASSAN. Una història curta... Només mentre ens dure el meló...

NABÍH. Molt curta haurà de ser, ¡perquè tinc una fam! (*Somriu.*) D'acord. Tu guanyes. Almenys, sé que si estàs amb mi, encara que no vages a escola, no faràs maldats pels carrers. (*Li pren la síndria de les mans, i comença a partir-la.*) Vegem, vegem... ¿Quina et contaria...?

Es comença a sentir una música i es fa fosc, lentament. Tot seguit, es descorren cortines.